



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: B.U.**, nar...., státní příslušnost Republika Uzbekistán, v České republice bytem ..., *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 9. 2016, čj. MV-95697-4/SO-2015,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 24. 10. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 9. 2016, čj. MV-95697-4/SO-2015, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 20. 5. 2015, čj. OAM-2891-28/DP-2015, kterým byla zamítnuta žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „OSVČ“) podle § 46 odst. 1 s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých

zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“). Žalobce v žalobě požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

II. Žaloba

Žalobce namítal, že žalovaná se ve svém rozhodnutí nedostatečně vypořádala s námitkami, ohledně nezákonného postupu nalézacího správního orgánu, když tomuto postupu v plném rozsahu přisvědčila. Žalobce se domníval, že nalézací správní orgán nemohl žádost zamítnout za užití zákonných ustanovení, pod které svůj postup subsumoval. Nejen, že se tímto nalézací správní orgán účelově vyhnul posouzení jakékoliv přiměřenosti, ale zejména měl žalobce za to, že nenaplnil důvody pro zamítnutí žádosti z důvodu jiné závažné překážky.

Žalobce dále uvedl, že správní orgán nebyl oprávněn postupovat ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé, je třeba poukázat na samotnou dikci § 56 odst. 1 písm. j), dle které důvodem neudělení víza může být skutečnost, že pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Vzhledem k tomu, že výše uvedené ustanovení obsahuje dvě skutkové podstaty, je třeba dovodit jednak to, že tyto dvě skutkové podstaty nejsou svým obsahem totožné, ale zejména to, že jejich obsah, resp. intenzita těchto skutkových podstat v souvislosti s veřejným zájmem je obdobná nebo srovnatelná. Z dikce tohoto ustanovení však vyplývá, že tyto zájmy musí být nejenom jasně definované a přezkoumatelné, ale musí podstatným způsobem přesahovat individuální hledisko cizince.

Je nutno dovozovat, že výše uvedené ustanovení nemůže a nesmí sloužit jakémukoliv správnímu orgánu k vytváření vlastních nepřezkoumatelných a neoprávněných důvodů pro zamítnutí, či zrušení nebo neprodloužení, či neudělení nových víz (dlouhodobého pobytu) cizinců. Pro samotné definování jiné závažné překážky pobytu cizince je zcela zásadní požadavek, že překážka musí být co do intenzity závažná. Touto překážkou, tak logicky nemůže být jednání, kterého se měl účastník řízení dopustit, kdy ten sice měl povolení k zaměstnání, ale zároveň si pořídil živnostenské oprávnění a rovněž si požádal o nový účel svého pobytu. Postupoval tak zcela v souladu se zákonem. Nad to je třeba uvést, že logickým výkladem termínu “zjištěna jiná závažná překážka” lze dovodit jediný akceptovatelný závěr, a to ten, že totiž taková překážka musí aktuálně existovat, a navíc se musí jednat o existující překážku závažnou. Z jednání, kterého se měl účastník řízení dopustit, pak vyplývá, že tato překážka zcela evidentně již neexistuje, a to vzhledem k tomu, že účastník řízení na území ČR již v době rozhodování správního orgánu prvého stupně řádně podnikal v souladu s živnostenským oprávněním a plnil účel pobytu, o jehož změnu si zažádal.

Ze správního řádu implicitně vyplývá, že správní orgán má rozhodovat na základě stavu, který zde je v době vydání rozhodnutí a ten byl v případě žalobce takový, že měl živnostenské oprávnění, podniká, a tedy plní účel pobytu, o který si zažádal, stejně jako všechny ostatní povinnosti vyplývající mu ze zákona o pobytu cizinců. Správní orgán, tedy neměl důvod mu povolení k pobytu neudělit. Žalobce shrnul, že vzhledem k platným ustanovením a rovněž i těm, které při rozhodování použil správní orgán zákona o pobytu

cizinců, nelze cizinci neudělit vízum, resp. dlouhodobý pobyt pro předchozí tvrzené dočasné neplnění účelu pobytu, a to rovněž zejména proto, že takové jednání nelze hodnotit jako závažnou překážku, neboť nejenom, že takové jednání nedosahuje intenzity závažné překážky, ale ani není existující překážkou.

Závěrem žalobce namítal, že se správní orgány naprosto nevypořádaly s dikcí § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž toto pochybení žalobce spatřoval opět v nedostatečné úvaze nalézacího správního orgánu a následně žalované stran přiměřenosti rozhodnutí. Z dikce předmětného předpisu přitom plyne, že bylo vůlí zákonodárce posuzovat přiměřenost všech meritorních rozhodnutí správních orgánů, neboť jen tak lze garantovat jejich spravedlnost. Žalobce v této souvislosti zmínil konstantní rozhodovací praxi Ústavního soudu ČR, např. nález sp. zn.: III. ÚS 150/99, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 17, nález č. 9, dle kterého při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, neboť v něm vždy musí být přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy. Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že výsledkem žalobce ze dne 16. 4. 2015 bylo zjištěno, že tento v období od 15. 2. 2014 do 29. 1. 2015, kdy měl být zaměstnán a pracovat jako dělník v oblasti výstavby budov u společnosti GUZOR INVEST s. r. o., neplnil účel uděleného dlouhodobého pobytu, kterým bylo zaměstnání, neboť na základě živnostenského oprávnění se vznikem oprávnění dne 3. 2. 2014 podnikal jako osoba samostatně výdělečně činná, přičemž ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců lze za jinou závažnou překážku pobytu cizince považovat i nenaplnění účelu jeho posledního povoleného pobytu na území České republiky. Žalovaná v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, čj. 7 Azs 322/2015-43, v255němž je uvedeno, že „*Nejvyšší správní soud opakovaně, například v rozsudcích ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011, nebo ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013, dovodil, že nenaplnění účelu předchozího pobytu je závažnou překážkou dle ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona č. 326/1999 Sb., a tudíž důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu dle ustanovení §37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona.*“ (v případě žalobce důvodem pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu). V rozsudku ze dne 8. 8. 2012, čj. 3 As 15/2012, přitom Nejvyšší správní soud poukázal na to, že tento důvod je odlišný od důvodu dle ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení totiž nelze aplikovat, jestliže v době před vydáním rozhodnutí o udělení pobytového oprávnění začal cizinec účel pobytu plnit. Jinými slovy neplnění účelu pobytu a nenaplnění účelu předchozího pobytu jsou dva samostatné důvody pro neudělení pobytového oprávnění, pro které je rozhodné jiné období, za které se jednání žadatele posuzuje. Zatímco v prvním případě je rozhodující jednání i v průběhu řízení o udělení pobytového oprávnění, v druhém případě se zkoumá pouze plnění účelu pobytu v době platnosti povolení k tomuto pobytu, a proto žalovaná námitku žalobce, že v době rozhodování správního orgánu I. stupně již řádně

podnikal v souladu s živnostenským oprávněním a plnil tak účel pobytu, o jehož změnu si zažádal, shledal jako nedůvodnou.

Žalobce dále namítal, že správní orgány obou stupňů neposuzovaly přiměřenost napadených meritorních rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců ve vztahu k jeho rodinnému a soukromému životu. Žalovaná předně uvedla, že žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu byla zamítnuta dle § 46 odst. 1 s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, tj. podle ustanovení, u kterých není tato povinnost stanovena zákonem, a stejně tak nelze požadovat, aby přiměřenost dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života byla posuzována při jakémkoliv rozhodnutí příslušného správního orgánu, nýbrž pouze u ustanovení, kde je tato povinnost výslovně stanovena zákonem. Dle názoru žalované je ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců pouze ustanovením výkladovým, které demonstrativně stanovuje, co všechno by měl správní orgán zohlednit v případech, kdy mu zákon ukládá povinnost zkoumat přiměřenost svého rozhodnutí. Nejedná se tedy o jakési generální ustanovení zákona, na jehož základě by byl správní orgán povinen v každém případě přiměřenost rozhodnutí posuzovat. Z jazykového výkladu § 174a zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že podle něj má správní orgán postupovat pouze „při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí“. Jen těžko může být žalovaná povinna aplikovat toto ustanovení, pokud podle jiného ustanovení zákona o pobytu cizinců v daném případě přiměřenost dopadů rozhodnutí brát v potaz vůbec nemusí, jak tomu bylo v posuzovaném případě. S ohledem na výše uvedené žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Jednání před soudem

Zástupce žalobce při jednání před soudem dne 11. 10. 2017 setrval na dosavadních tvrzeních uvedených v žalobě a odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2017, čj. 46 A 119/2015-41. Žalovaná se s omluvou k jednání nedostavila.

V. Posouzení věci soudem

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s. ř. s.“*), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Dle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„Pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.“*

Dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců „*Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*“

V. 1 Plnění účelu pobytu

Žalobce namítal, že správní orgán nebyl oprávněn postupovat ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců. Definování jiné závažné překážky pobytu cizince je zcela zásadní požadavek, že překážka musí být co do intenzity závažná a taková překážka musí aktuálně existovat. Žalobce uvedl, že překážka již zcela evidentně neexistuje, a to vzhledem k tomu, že žalobce již v době rozhodování správního orgánu I. stupně řádně podnikal v souladu s živnostenským oprávněním a plnil účel pobytu, o jehož změnu si žádal.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobci byl povolen na území ČR dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání s platností od 15. 2. 2014 do 14. 2. 2015. Na základě tohoto povolení měl být zaměstnán a pracovat jako dělník v oblasti výstavby budov u společnosti GUZOR INVEST s. r. o. Dne 29. 1. 2015 žalobce podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ dle § 45 zákona o pobytu cizinců. Dne 16. 4. 2015 byl s žalobcem sepsán protokol o výsledku. V rámci výsledku žalobce mimo jiné uvedl, že usiluje o změnu účelu svého pobytu z důvodu, že podnikání je pro něj výhodnější. Na dotaz od kdy žalobce disponuje živnostenským oprávněním, odpověděl, že neví, ale podniká od té doby, co přišel do Plzně, tedy asi dva roky. K dotazu, čemu se v rámci podnikání věnuje, uvedl, že dělá Kebab a že má v ulici Tylova v Plzni pronajatý stánek, a že pracuje i o víkendech. Dále sdělil, že za období jeho posledního povoleného pobytu se věnoval pouze podnikání. Žalobce dále uvedl, že před tím, než začal podnikat, byl zaměstnaný u společnosti OLAM KESEF s. r. o., kde pracoval na stavbě asi dva nebo tři roky, a pak sám ukončil pracovní poměr, neboť dostával nízkou mzdu. Dále uvedl, že u společnosti GUZOR INVEST s. r. o. byl zaměstnaný asi rok, možná dva, předtím, než začal pracovat pro společnost OLAM KESEF s. r. o., a že mu bylo vydáno povolení od příslušného úřadu práce a měl uzavřenou i pracovní smlouvu, pracoval na pozici dělník. Správní orgán poukázal na skutečnost, že v období od 15. 2. 2014 do 14. 2. 2015 měl žalobce povolen pobyt za účelem zaměstnání ve společnosti GUZOR INVEST s. r. o. a z výsledku nevyplývá, že by v uvedeném období u této společnosti pracoval. Žalobce uvedl, že si je toho vědom, že v tomto období tam již nepracoval, neboť se již věnoval podnikání.

Soud konstatuje, že nespornou skutečností bylo, že žalobce, jak sám uvedl, v období povoleného dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání, tedy od 15. 2. 2014 do 29. 1. 2015, nebyl zaměstnán jako dělník u společnosti GUZOR INVEST s. r. o., neboť souběžně v tomto období na základě živnostenského oprávnění se vznikem oprávnění ke dni 3. 2. 2014 podnikal

jako OSVČ. Tedy žalobce neplnil účel povoleného dlouhodobého pobytu, v čemž lze spatřovat onu jinou závažnou překážku pobytu na území ČR.

Zdejší soud vychází z celkem rozsáhlé a dlouhodobé praxe, která je představována jednotlivými právními názory správních soudů a souladná se zákonem o pobytu cizinců i rozhodnutími Nejvyššího správního soudu. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců vízum nelze udělit mj. tehdy, je-li zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Výkladem pojmu „závažná překážka pobytu cizince na území“ se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011 - 69, přisvědčil jmenovaný soud závěru, že nenaplnění účelu předchozího pobytu spočívající v nevykonávání podnikatelské činnosti lze považovat za závažnou překážku pro prodloužení pobytu cizince na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) *[pozn. soudu v současném znění písm. j)]* zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud výslovně konstatoval, že „*plnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být fakticky naplněno. Jinými slovy, aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování.*“ V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud odkázal též na své předchozí rozhodnutí ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011 - 81, v němž uvedl, že „*Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.*“ Stejně tak lze aplikovat výše zmíněné rozsudky Nejvyššího správního soudu na daný případ.

Jinými slovy soud uvádí, že pokud žalobce v období předchozího povoleného pobytu po převážnou dobu neplnil účel, pro který mu byl pobyt povolen, lze tuto skutečnost považovat za závažnou překážku bránící nevydání dlouhodobého pobytu za účelem podnikání – OSVČ. Nelze přihlížet k tomu, jak žalobce uvádí, že v době podání žádosti plnil účel pobytu, o který žádal (dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – OSVČ). Správní orgány tedy postupovaly v souladu se zákonem o pobytu cizinců a nevybočily z právní praxe, když aplikovaly na daný případ ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

Jde-li o námitku, že závažná překážka musí aktuálně existovat, zdejší soud opět odkazuje na rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011 – 69, z něhož vyplývá, že nenaplnění účelu předchozího pobytu cizince (a tedy závažnou překážku pro neprodloužení pobytu na území) je možno shledat i za situace, kdy v době rozhodování správního orgánu již cizinec plnil účel pobytu. V daném případě je patrné, že žalobce neplnil účel pobytu, ani v době rozhodování správních orgánů, když v té době již vykonával podnikatelskou činnost, tedy nebyl zaměstnaný u společnosti GUZOR INVEST s. r. o., na kterou měl vydané povolení k zaměstnání a měl vykonávat práci dělníka v oblasti výstavby budov.

Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2017, čj. 46 A 119/2015 - 41 a v souvislosti s ním prezentoval právní výklad ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců tak, že z předmětné dikce by bylo možné dovodit, že pojem jiná závažná překážka je pojmem, který obsahuje dvě skutkové podstaty. Tyto dvě části

zákonného ustanovení nelze vnímat izolovaně a subsumovat pod pojem „jiná závažná překážka“ jakékoli skutkové děje nesouvisející přímo s ochranou bezpečnostně-politických zájmů ČR. Zdejší soud tento případný výklad v předmětném ustanovení nenalézá a neztotožňuje se s prezentovaným právním výkladem žalobce. Dle názoru soudu ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců vyjadřuje možné alternativy, z nich vyplývají předpokládané právní následky. Jedná se o možnost volby ze dvou vypočtených eventualit, tedy právní následek vyplývá vždy z každé takové alternativy samostatně nebo současně. Možnost takové volby z těchto dvou nabízených alternativ, resp. skutečnost, že právní následek vyplývá vždy z každé alternativy samostatně nebo současně, se vyjadřuje rozlučovací spojkou „nebo“, před kterou není použita čárka, tedy „(...) *pobyt cizince na území není v zájmu České republiky* **nebo** *je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*“ Zdejší soud vycházel z obecných pravidel výrokové logiky a má za to, že v daném případě se jedná o tzv. disjunkci. O disjunkci jde v případě, kdy se mají v hypotéze právní normy spojit dva výroky, které se vzájemně nevylučují a kdy může platit samostatně výrok A i výrok B, není však vyloučeno, aby platil současně výrok A i výrok B, avšak vyloučeno je, aby neplatil ani výrok A ani výrok B, jinými slovy není možné, aby nenastal předpokládaný právní následek, je-li alespoň jedna z podmínek splněna. Disjunkce se tedy vyjadřuje spojkou „nebo“, která v takovém případě nemá vylučující funkci. Zde ale nejde o tzv. „čisté“ slučování, proto se pomocí spojky „nebo“ vyjadřuje skutečnost mezi dvěma eventualitami, tedy mohou platit obě skutečnosti současně nebo každá jednotlivě. Lze tedy uzavřít, že předmětné ustanovení obsahuje dva alternativní důvody pro zamítnutí pobytové žádosti cizince, kdy obě tyto alternativy mohou platit současně nebo samostatně. Zdejší soud se tedy neztotožňuje s výkladem žalobce, že toto ustanovení tvoří jeden celek.

Na okraj soud uvádí, že podstatným pro posouzení důvodnosti této žalobní námitky je obsah výpovědi žalobce jako účastníka řízení, o kterou opřely správní orgány obou stupňů svůj závěr o neplnění účelu dosavadního povolení k zaměstnání a poukázaly na existenci jiné závažné překážky pobytu žalobce na území ČR. Z protokolu vyplývá, že žalobce byl na počátku výslechu poučen, že je povinen vypovídat pravdivě, nesmí nic zamlčet a v případě, že uvede nepravdivé nebo neúplné údaje, spáchá přestupek podle zákona o pobytu cizinců. Soud má za to, že správní orgán v rámci řízení dostatečně zjistil skutkový stav a nepochybil, pokud vyšel ze skutečností, které žalobce o svém pobytu na území ČR vypověděl v rámci účastnického výslechu, neboť není rozhodnějších skutečností než těch, které žalobce ke svému pobytu na území ČR uvedl.

V. 2 Přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života

Žalobce tvrdil, že se správní orgány nevypořádaly s přiměřeností zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců.

K této námitce soud uvádí, že žádost žalobce o vydání dlouhodobého pobytu za účelem podnikání - OSVČ byla zamítnuta podle § 46 odst. 1 s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. V § 56 zákona o pobytu cizinců jsou upraveny důvody neudělení

dlouhodobého víza, na které odkazuje § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců týkající se dlouhodobého pobytu. Z důvodů uvedených v § 56 odst. 2 tohoto zákona se dlouhodobé vízum cizinci neudělí za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza, přičemž při posuzování přiměřenosti se přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince. Naproti tomu z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 uvedeného zákona se dlouhodobé vízum cizinci neudělí bez dalších podmínek. Ustanovení § 56 vztahující se na dlouhodobé vízum platí podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců obdobně pro vydání dlouhodobého pobytu. V případě žalobce byl tedy aplikován důvod stanovený v § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Zákon o pobytu cizinců tedy rozlišuje, kdy jsou správní orgány povinny rozsah přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života zkoumat, a v kterých případech tato povinnost zákonem stanovena není. V dané situaci správní orgány nepochybily, když se přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života nezabývaly, jelikož ustanovení týkající se daného případu tuto povinnost neukládají.

VI. Rozhodnutí soudu

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII. Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).*

V Plzni dne 11. října 2017

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.